

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IX. [i.e. II.] Denudatur absurditas suprà positæ Caluini doctrina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

560 DE CHRISTIANA LIBERTATE
iustitiam obliuiscatur. [Nam cum Lex, inquit, neminem
iustum relinquat: aut ab omni spe iustificationis ex-
cludimur, aut ab illa nos solui oportet: ac sicquidem
ut nulla prorsus operum ratio habeatur. Nam qui vel
tantillum operum se afferre debere ad obtinendam
iustitiam cogitat, non potest modum aut finem prati-
gere, sed debitorem vniuersæ Legis se constituit. Sub-
lata igitur (ait) Legis mentione, & omni operum cogi-
tatione seposita, vnam Dei misericordiam amplecti
conuenit, cum de iustificatione agitur; & auerso à no-
bis aspectu, vnum Christum intueri. Non enim illic
quæritur, quomodo iusti simus; sed quomodo, iniusti
licet ac indigni, pro iustis habeamur. Cuius rei si cer-
titudinem aliquam assequi volunt conscientiæ, nul-
lum Legi dare locum debent.] Hæc de prima parte li-
bertatis Calvinus. Similibusque farine sunt, quæ adiungit
de secunda: [Altera, inquit, pars est, quæ ex superiori-
re illa pendet: ut conscientiæ non quasi Legis necessi-
tate coactæ, Legi obsequantur: sed Legis ipsius in
liberæ, voluntati Dei vltro obediunt.] Quod ita conse-
quentibus explanat, ut satis intelligi possit hoc eum ve-
le, etiam si omnia iustorum opera, cum ad Legem re-
uocantur, peccata sint, & maledicto obnoxia, mini-
meque ijs Lex impleatur: tamen vel dimidiatum &
inchoatum obsequium, alacriter promptoque animo
caelesti Patri offerri oportere.

CAPVT IX.

Denudatur absurditas supra posita Caluini doctrina.

IN duabus autem hisce partibus (nam de tertia
suo loco dicendum est) vide quæ, quantaque ab-
surditas insint. Principio, sicuti definitur in eo nostra esse ius-
tificatione, quod iusti habeamur, cum simus iniusti &
indigni: ita etiam ponitur in eo Christiana libertas
quod

quòd cum adhuc reuera peccati serui maneamus, tamen habeamur pro liberis. Quòd si quisquam fortè nondum perspiciat, quemadmodum id ex Caluini verbis elici possit, efficiam vt id clarè possit intueri. Nemo (vt opinor) negabit eo ipso hominem esse seruum, quo peccator est & iniustus. Qui enim facit peccatum, seruus est peccati. Peccato autem seu iniustitiæ opponitur iustitia, sicut libertas seruituti. Quare sequetur à contrario, eo ipso fieri hominem liberum, quo iustus euaserit. Si autè eo quisque donatur libertate quo iustificatur: nõne est necesse vt quomodo iustus, ita liber abeat? Atqui iustificatur, secundum Caluinum, non quia detrahatur iniustitia, sed quia pro iusto habeatur. Relinquitur ergo hoc planissimè, non ideo fieri hominem liberum à peccato, quia verè exuat peccati seruitutem: sed quia pro libero, qui seruus sit, habeatur. An potest dici nõ esse peccati seruus, in quo ira adhuc peccatum grassetur, vt nec cogitatio, nec affectus, nec opus vllum sit quod non inficiat, conspurcet, maledictoq; & iræ Dei obnoxium reddat? Quis peccati seruus, nisi is, qui quoquo se vertat, peccatum tamen effugere nullo modo possit? Nondumne ergo expurgiscimur, & attendimus, quid monstri alat speciosa illa verbis & inanissimæ plena cõsolationis, Caluinianæ libertatis descriptio? Euadere enim, quisquis eam probat, nõ potest, quin horum alterum fateri debeat, aut in eodem homine simul cum vera seruitute, veram inesse libertatem: aut, si id rerum natura nõ patitur, cum vera seruitute, falsam & fictitiam titulumque dumtaxat libertatem esse. Secundò, asserit doctrina eadem libertatem à peccato cum aperta reificatione de assidua violatione Legis: immo verò cum ea professione, qua statuatur impossibile esse implere Legem. Atqui non potest iniustitiæ regnum effugere, qui diuinam Legem non impleat. Tamen si enim

iustitiam hominis Christiani esse isti negent in obedientia Legis; tamen in iustitiam in perpetua eius violatione sitam esse, negare non possunt. Ergone libet quisquam esse definitur ab iniustitia, qui iustitiae violare Legem nunquam intermittat? Tertio, non tollit solum hæresis ista Legis observationem, sine qua impossibile est effugere peccati dominatum; sed quo liberiores conscientiam reddat, vinculum & obligationem diuinæ Legis abruptit. Negat enim Legem ad observationem sui obstringere eum hominem qui sit particeps Christianæ libertatis. Quid enim aliud illa verba sonant, quæ antè protulimus? [Cum Lex neminem iustum relinquat, aut ab omni spe iustificationis excludimur, aut ab illa nos solui oportet, ac sic quidem ut nulla prorsus operum ratio habeatur.] Ne tamen quisquam hinc colligeret, Legem Dei fidelibus supervacaneam esse doceri, subiungit usum Legis esse in eo quod doceat, hortetur, exstimuletque ad bonum, Christianosque sui officij admoneat. At cuius, inquit, officij? Nullum enim iam homini libero necessarium officium; nullus peccato locus relinquitur, abrogata obligatione Legis. Unde enim æstimanda est officij faciendi necessitas, nisi ex regula officiorum? quænam autem hæc, nisi Lex Dei moralis? Peccati item quæ ratio, nisi quia Lege prohibente designetur? Cuius Legis soluto vinculo, vique ipsa conscientias obligandi, dicat nobis Calvinus, quòsnam eius ad bonum stimulos reliquerit? Neque enim eneruata ad eum modum Dei Lex, aut stringere iustum quemquam potest, aut suis minis pungere, quæ nihil ad eos pertineant, qui vinculo Legis nullo teneantur. quis etiam neget veterem illam ceremoniarum legem spiritualiter intellectam, modo quoque docere & adhortari. Aut igitur præter docendi monendi que usum, obligandi vis tribuenda est morali Dei Legi, aut statuendum est perinde

Similiter docet scribens in cap. 5. ad Galat. ad illud: Si spiritu ducimini.

hanc

hanc vt illam abrogatam esse. Nec verò dicere quif-
 quam possit, obligare Legem ad obseruationē sui, sed
 violatori, si in Christum credat, damnationem non in-
 ferre. fieri enim non potest vt eum Lex non damnet,
 qui in sui violatione perseueret. Etsi enim Christus
 pœnam in se transtulerit Legis, ne is qui antea Legis
 violator exstitit, sed pœnitendo à Legis violatione re-
 cessit, damnaretur, non tamen patrocinari hoc ei po-
 test, qui Legem trāsgredi & violare persistat nisi fortē
 dicēdū esse putemus, Christū ad hoc pro nobis mor-
 tuum, vt nobis emeret violandæ Legis impunitatem.
 Quare futile est quod dicit Aretius, Legem Dei esse
 abrogatam reo, quia vires suas in reum non possit ex-
 erere, alio persolvente pœnas. Ad præteritam quippe
 Legis transgressionem, non ad perpetuam, referenda
 est pœnæ per alium suscepta persolutio. Quodque
 Paulus ait Legem mandatorum euacuatam, ne dam-
 naret; aut Legi nos esse mortificatos per corpus Chri-
 sti, vt iam in nos ad damnationem præualere nō pos-
 sit, ideo dictum est, quia, sicut idem Apostolus ait,
 Christus de peccato damnauit peccatum in carne sua;
 vt iustificatio Legis impleretur in nobis, qui non se-
 cundū carnē ambulamus, sed secundū spiritum.
 Damnare ergo Lex non potest; sed eos quos à priorum
 transgressionum vinculis Christi sanguis absoluit, &
 iam in posterum suæ Legis obseruatores effecit. At isti
 absurdissimè cum perpetua violatione Legis, per quā
 tota etiam iustorum vita peccatum sit, prætextu Chri-
 stianæ libertatis, coniungūt impunitatem, eoque per-
 peram Legis abrogationem trahunt. Denique, cum
 verissima libertas sit in eo quòd bonis operibus exer-
 cendis, Deo alacriter promptèque seruiatur, iuxta illā
 celebratissimam sententiam, Deo seruire, regnare est;
 hæresi ista nullam hîc vult prorsus operum haberi
 rationem. Et tamen, si vera seruitus est, perditè viuere;

libertas ergo est, bene sancteque operari. Si seruitus est, parere cupiditati, nequiter agendo: libertas ergo est, obsequi charitati, rectè pieque operando. Quin & Calvinus ipse, in secunda libertatis parte, ponit promptam atque alacrem obedientiam, quam dubium non est firam esse in exsecutione mandatorum, ideoque in opere atque exercitatione virtutum. Aut igitur in hac causa Christianæ libertatis, magna est operum habenda ratio, si ad eam prompta & alacris obedientia pertinet; aut si nulla operum habenda ratio est, ad nullam potest libertatis partem diuinæ Legis obedientia pertinere. Quamquam quæ possit in obediendo seruendoque esse alacritas, ubi omnia credantur conspurcata atque polluta? Quis non potiùs in offerendo minor, cum nihil nisi claudum atque deforme tanto Domino offeratur?

CAPVT III.

Respondetur ad argumenta Caluini, quibus primam & secundam suæ libertatis partem stabilire conatur.

AT, inquit, qui tantillum operum afferre se debere cogitat, non potest modum aut finem præfigere, sed debitorem se Legis vniuersæ constituit. Quid ergo? Tu debitor esse nõ vis vniuersæ Legis moralis? & quanam erit sine debito necessaria obedientia? Neque enim propterea non est obedientia necessaria, quia non est ex necessitate, sicut Scriptura loquitur; id est, non solo metu, non coactione, non animo illibenti & contranitente, sed promptè atque alacriter deferenda. Quod autem Paulus de debito loquitur vniuersæ Legis faciendæ, non ad moralem, sed ceremoniam Legem est referendum: cum aperte dicat, eum qui se circumcidat, debitorem se facere vniuersæ Legis faciendæ. Non dicit eum qui diligit, non